

[Aksel Larsen.]

Op vi lægger mærke til, at de tre riger, der ved afslutningen af den sidste krig repræsenterede det ondes magt i verden og for al fremtid skulle afrustes, nu 6 år senere opmuntres til hurtigst muligt at opruste. Vi drager den slutning, at ingen ved, hvorledes stormagternes frontstilling vil være i løbet af de næste 6 år, eftersom nye indre forandringer er mulige.

Vi mener, at mindre stater med en stilling som vor har visse grunde til at vise tilbageholdenhed i deres stillingtagen, uden at dette bør fortolkes som national egoisme, isolationisme eller passivitet.“

Selv Atlantpartierne ordførere i dag ved, at det er rigtigt, hvad den svenske udenrigsminister siger. De ved, at hans fremstilling af udviklingen gennem de forløbne 6 år er rigtig. De ved også, at de ikke engang kan se et år frem i tiden, og at derfor hele det pagt-system, de har tilsluttet sig, eller sluttet Danmark til, ikke byder nogen som helst sikkerhed, men derimod den allerstørste risiko. Derfor kan man heller ikke være i tvivl om, hvilket af afdøde Nicolai Blædels ord man bør bruge for at karakterisere Atlantpartierne bevidste handlinger, forbrydelse eller dumhed. De ved, hvad de gør.

For 2½ år siden, da Atlantpagten blev vedtaget på 36 timer i Danmarks rigsdag — det var ikke øksebremselarvens udryddelse, det drejede sig om, det kan man godt være flere år om —, forkyndte de forskellige fortalere for Atlantpagten og ikke mindst den nuværende udenrigsminister, at tilslutning til Atlantpagten ikke ville medføre økonomiske vanskeligheder eller sociale nedskæringer for Danmark og det danske folk, men at den sociale standard ville blive opretholdt.

Hvordan er det så gået? Det er gået sådan, at millioner og milliarder kastes ud til oprustning og militarisering. Disse millioner skaffes ved sociale nedskæringer gennem statsstyrede prisstigninger og gennem en skatteflåning, mod hvilken Erik Plovpennings skatter, som man forsøger at ophidse skolebørnene imod, tager sig ud som milde gaver til folket. Nu har man ganske vist under pres ophævet skatten på rejsevaluta, men alle de andre trykkende skatter, hvis formål udelukkende var at nedsætte befolkningens levestandard, det sagde man selv, da man gennemførte dem, det gjaldt om at skære befolkningens forbrug ned, men som ganske vist også havde til formål at skaffe penge til oprustningen, disse andre skatter bliver opretholdt. Man pønser på nye, og en af de gemeneste

skatter, der nogensinde er opfundet, den tvungne opsparing, vil man opretholde og søge at inddrive. Ja, jeg bruger hårde ord om den tvungne opsparing. Hvad er det, man her præsterer? Her laver man en skat, som man camouflerer under navnet „opsparing“, og så lover man, at folk skal få pengene igen om 8 år. De skal bindes i en bank eller indbetales til skattevæsenet. Man ved præcis, at alle velhavere klarer den affære ved skriftligt eller telefonisk at bede deres bank eller sparekasse om at flytte pengene fra en konto til en anden. Det vil altså ikke medføre den ringeste nedsættelse af velhavernes forbrug, men man har i den grad ført skatten i bund, at folk med 3 500 kr.s skattepligtig årsindtægt skal svare bunden opsparing, og det vil sige, at alle mindrebemidlede, først og fremmest arbejderne, kommer til at nedsætte deres forbrug under det minimum, det er på i øjeblikket, hvis de betaler den tvungne opsparing.

Således forholder det sig med den praktiske virkelighed overfor regeringens, Atlantpartierne og den nuværende udenrigsministers 2½ år gamle løfte om, at Atlantpagten ikke ville medføre, at den sociale standard i Danmark blev sænket.

På samme måde er det med påstanden om, at den ikke ville berøre vort lands økonomiske forhold. Vi kan jo se, hvordan det går med vore handelsforhold, vore valutaforhold o. s. v. Vi kan se på den begyndende arbejdsløshed. Der er ingen, som er i tvivl om, at Atlantpagten har medført en ganske betydelig forværring i Danmarks økonomiske forhold. På denne baggrund er det naturligvis smukt, at udenrigsministeren går med til i Paris at vedtage en såkaldt „femårsplan“, som han mærkeligt nok glemte at omtale her, til trods for at den dog blev udbasuneret som en ualmindelig stordåd i den konservative presse dagen efter, at den blev vedtaget. Hvad gik denne såkaldte „femårsplan“ ud på? Hvis jeg skal tro „Berlingske Aftenavis“ for torsdag den 30. august, gik den ud på, at man i løbet af 5 år i de europæiske Atlantpagtlande skulle sætte produktionen 25 pct. i vejret og derved kunne gennemføre oprustningen og samtidig få flere varer til befolkningen og lavere priser. Ja, der har været en mærkværdig tavshed om denne gigantiske „femårsplan“, siden man har kunnet læse om den i aviserne den 30. august, og udenrigsministeren fandt det også mest formålstjenligt at bevare tavshed om den i går. Det har sin naturlige grund i, at det overhovedet ikke er nogen plan, det er ikke engang en idé, det er en påstand om,